

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 Уп 96/10
21.06.2012. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Душком Маринковићем, записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица, стан ..., за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда број 17 У 5862/10 (2008) од 29.09.2010. године, у предмету распоређивања државног службеника на радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 21.06.2012.године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба за понављање поступка се **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Тужилац је дана 11.11.2010. године поднео Управном суду тужбу за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда 17 У 5862/10 (2008) од 29.09.2010. године, којом је одбијена тужба тужиоца, поднета против решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије број 795-112-01-00293/2008-01 од 06.10.2008. године, а којим је одбијена жалба тужиоца, државног службеника у Министарству правде – Управи за извршење заводских санкција, изјављена на решење Министарства правде-Управе за извршење заводских санкција, број 112-00-6/3/2008-03 од 20.08.2008. године у предмету трајног премештаја у Казнено - поправни завод у Београду – Падинској Скели на радно место за правне послове у Служби за опште послове.

У тужби за понављање поступка тужилац је навео да понављање поступка тражи јер сматра да су испуњени услови прописани чланом 56. став 1. тачка 5. и 1. Закона о управним споровима, као и разлози прописани чланом 361. став 2. тачка 10. Закона о

парничном поступку, односно да је учињена битна повреда правила поступка јер је одлучено о захтеву о коме је већ раније правоснажно одлучено пресудом Првог општинског суда у Београду бр. IX П1 бр. 620/07 од 11.01.2008. године о враћању тужиоца на радно место у звању вишег саветника у Одељењу за надзор. Наводи да је у конкретном случају Управни суд одлучивао о пресуђеној ствари јер је предмет премештаја у Казнено-поправни завод у Београду-Падинској Скели на радно место за правне послове у Служби за правне послове окончан у корист тужиоца пресудом Врховног суда Србије У 8855/07 од 04.12.2008. године, која је достављена тужиоцу и другостепеном органу 16.09.2009. године. Такође, наводи да је Уставни суд Републике Србије одлуком број Уж-625/2008 од 04.10.2010. године усвојио уставну жалбу тужиоца и утврдио да је у поступку који се води пред Врховним судом Србије у предмету У 8855/07 повређено право подносиоца Уставне жалбе на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. У тачки 2. исте одлуке Уставног суда утврђено је право подносиоца уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете која се може остварити на начин предвиђен одредбама члана 90. Закона о Уставном суду. Истиче да је у жалби и у тужби поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије од 06.10.2008. године, указао да се о истој управној ствари (трајни премештај) води управни спор, односно да је донета пресуда Врховног суда Србије број У 8855/07 и поништено решење Жалбене комисије Владе, након чега је комисија поништила првостепено решење о трајном премештају у КПЗ у Падинској Скели, а посебно да је тужилац у конкретном случају истицао у тужби да није на законит начин извршена пресуда Врховног суда Србије У 3833/07 од 09.04.2008. године, као и да је тужилац у парничном поступку враћен на рад на радно место у надзору у звању вишег саветника и извршена пресуда Првог општинског суда у Београду од 11.01.2008. године. Међутим, приликом доношења пресуде суд није прихватио тврдњу и све доказе тужиоца, већ је на основу чињеница које су утврђене у управном поступку одбио тужбу тужиоца. Предложио је да суд тужбу уважи и укине пресуду Управног суда број 17 У 5862/10 од 29.09.2010. године и поништи решење тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије од 06.10.2008. године.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе, Управни суд је нашао да тужбу за понављање поступка треба одбацити.

Ово стога што тужилац у тужби није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка, па нису испуњени услови из члана 56. став 1. тачка 1. и тачка 5. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

Одредбом члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, прописано је

да ће се поступак завршен правоснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази, били изнети или употребљени у ранијем судском поступку. Одредбом члана 56. став 1. тачка 5. Закона о управним споровима прописано је да ће се поступак завршен правоснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке, ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију судску одлуку донету у истом управном спору.

По налажењу Управног суда, разлоге за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, странка може користити само када је суд сам утврђивао чињенично стање и на основу тако утврђеног чињеничног стања, решио управни спор, а што није случај у предмету Управног суда 17 У 5862/10 (2008), у коме је донета назначена пресуда у односу на коју је тражено понављање судског поступка. Ово стога, што је у образложењу наведене пресуде констатовано да је тужени орган, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право, када је донето оспорено решење којим је одбијена жалба тужиоца на првостепено решење од 20.08.2008. године. Како из наведеног следи да при доношењу пресуде у односу на коју је захтевано понављање судског поступка Управни суд није сам утврђивао чињенично стање и на основу тако утврђеног чињеничног стања решио управну ствар, већ је спор решен на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, Управни суд налази да тужилац није учинио вероватним испуњеност законом прописаног услова за понављање наведеног судског поступка и то из разлога прописаних одредбом члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима. Суд при томе указује да наводи тужиоца, којим се односе на одлуку Уставног суда од 04.10.2010. године и пресуду Првог општинског суда од 11.01.2008. године, могу евентуално, бити разлог за понављање управног поступка код органа чијим је актом окончан управни поступак.

Испитујући основаност предлога за понављање наведеног судског поступка на основу одредбе члана 56. став 1. тачка 5. Закона о управним споровима, Управни суд налази да тужилац није учинио вероватним да је у истом управном спору раније донета судска одлука, јер је пресудом Врховног суда Србије у Београду У. 8855/07 од 04.12.2008. године, која је према наводима тужиоца достављена тужиоцу дана 16.09.2009. године, а на коју се тужилац позива у тужби за понављање поступка, није одлучено о истом оспореном решењу, већ о решењу тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 795-112-01-00201/2007-01 од 20.09.2007. године, па суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање судског поступка из члана 56. став тачка 5. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, како тужилац, у наводима тужбе и доказима достављеним уз тужбу није учинио вероватним разлоге постојања законског основа за понављање предметног судског поступка, Управни суд је одлучио као у диспозитиву овог решења, применом одредбе члана 60. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.06.2012. године, 17 Уп 96/10

Записничар,
Душко Маринковић,с.р.

Председник већа – судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД-2012